

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

27 aprilie 2022 *

„Clauză compromisorie – Acord de grant încheiat în cadrul celui de Al șaptelea program-cadru pentru activități de cercetare, de dezvoltare tehnologică și demonstrative (2007-2013) – Cheltuieli eligibile – Cerere de rambursare – Audit financiar – Investigație a OLAF – Conflict de interese ca urmare a unor legături de familie sau afective – Principiul bunei-credințe – Principiul nediscriminării ca urmare a situației matrimoniale – Încredere legitimă – Acțiune în anulare – Note de debit – Acte care nu pot fi disociate de contract – Act care nu este supus căilor de atac – Dreptul la o cale de atac jurisdicțională efectivă – Inadmisibilitate”

În cauza T-4/20,

Sieć Badawcza Łukasiewicz – Port Polski Ośrodek Rozwoju Technologii, cu sediul în Wrocław (Polonia), reprezentată de Ł. Stępkowski, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de B. Araujo Arce și J. Estrada de Solà, în calitate de agenți,

pârâtă,

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din domnii H. Kanninen, președinte, și M. Jaeger (raportor) și doamna M. Stancu, judecători,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii, printre altele:

- cererea de omitere a anumitor date față de public, formulată de reclamantă prin înscris separat la 3 ianuarie 2020, în temeiul articolului 66 din Regulamentul de procedură al Tribunalului,
- memoriul în apărare depus la grefa Tribunalului la 20 mai 2020, în care Comisia precizează că nu se opune cererii formulate de reclamantă în temeiul articolului 66 din Regulamentul de procedură,

* Limba de procedură: engleza.

în urma ședinței din 5 octombrie 2021,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin acțiunea formulată, reclamanta, Sieć Badawcza Łukasiewicz – Port Polski Ośrodek Rozwoju Technologii, solicită, cu titlu principal, în temeiul articolului 272 TFUE, constatarea inexistenței creanței contractuale a Comisiei Europene despre care este vorba în șase note de debit emise la 13 noiembrie 2019 pentru o sumă totală de 180 893,90 euro, constând în 164 449 de euro cu titlu de sumă principală și 16 444,90 euro cu titlu de daune interese, precum și obligarea Comisiei la rambursarea sumelor care figurează în aceste note de debit și, cu titlu subsidiar, în temeiul articolului 263 TFUE, anularea scrisorii Comisiei din 12 noiembrie 2019, care îi era adresată.

I. Istoricul cauzei

- 2 Reclamanta este un institut de cercetare căruia i s-au acordat trei acorduri de grant, în temeiul celui de Al șaptelea program-cadru al Comunității Europene pentru activități de cercetare, de dezvoltare tehnologică și demonstrative (2007-2013) (denumit în continuare „PC7”), în calitate de beneficiar.
- 3 Din luna decembrie 2007 până în luna iulie 2010, Comisia a încheiat mai multe acorduri de grant, în special cele cu nr. 215669-EUWB, nr. 248577-C2POWER și nr. 257626-ACROPOLIS (denumite în continuare „acordul de grant EUWB”, „acordul de grant C2POWER” și, respectiv, „acordul de grant ACROPOLIS” sau, considerate împreună, „acordurile de grant în discuție”), cu trei consorții, compuse din organisme de cercetare din diferite state membre, fiecare consorțiu fiind condus de un coordonator. În timp ce coordonatorii consorțiilor erau principalii parteneri contractuali ai Comisiei, fiecare beneficiar avea statutul de parte la acordurile de grant în discuție.
- 4 Reclamantei, care era denumită atunci Wrocławskie Centrum Badań EIT+, i s-au acordat acordurile de grant în discuție în calitate de beneficiar.
- 5 Între 12 și 14 august 2013, acordul de grant C2POWER – împreună cu alte acorduri de grant încheiate în temeiul PC7 (proiectele SAPHYRE și FIVER) – a făcut obiectul unui audit realizat de o societate de audit extern care acționa în calitate de mandatar al Comisiei.
- 6 La 11 octombrie 2013, reclamanta a furnizat informațiile suplimentare solicitate de auditori cu ocazia unei ședințe de închidere care s-a desfășurat la 14 august 2013.
- 7 La 17 februarie 2014, auditorii au trimis reclamantei proiectul inițial de raport de audit. Prin scrisoarea din 7 martie 2014, reclamanta și-a transmis observațiile cu privire la raportul menționat.
- 8 Prin scrisoarea din 22 aprilie 2014, Comisia a trimis reclamantei raportul final de audit din 21 martie 2014 (nr. 13-BA 222-030) referitor la acordul de grant C2POWER și la proiectele SAPHYRE și FIVER (denumit în continuare „raportul final de audit”) și i-a adus la cunoștință că considera auditul ca fiind închis.

- 9 La 15 septembrie 2014, în cadrul investigației OF/2013/0325/A 3, Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) a transmis reclamantei, în calitate sa de persoană vizată, o cerere de depunere a unor documente referitoare la orele declarate de unul dintre angajații săi (denumit în continuare „angajatul în cauză”) în cadrul proiectelor sale finanțate de Uniunea Europeană. La 8 octombrie 2014, reclamanta a transmis documentele solicitate către OLAF.
- 10 Prin scrisoarea din 10 octombrie 2014, OLAF a solicitat reclamantei să depună documente justificative suplimentare privind alți doi dintre angajații săi. Prin scrisoarea din 6 noiembrie 2014, reclamanta a furnizat documentele solicitate.
- 11 La 15 ianuarie 2015, OLAF a informat-o pe reclamantă, în calitate de persoană vizată de investigație, cu privire la faptele care îi erau reproșate, și anume complicitatea sa la falsul în declarații făcute cu privire la extrasele cu timpul de lucru ale angajatului în cauză și ale altor doi dintre angajații săi.
- 12 La 27 ianuarie 2015, reclamanta și-a transmis observațiile către OLAF, în care a contestat afirmațiile acestuia din urmă.
- 13 La 1 iunie 2015, OLAF a informat-o pe reclamantă cu privire la închiderea investigației și la recomandările sale, transmise autorităților judiciare poloneze și serviciilor competente ale Comisiei.
- 14 La 25 iunie 2015, reclamanta a trimis o scrisoare către OLAF care conținea o serie de cereri de informații și de documente justificative, în care i-a solicitat printre altele un exemplar al raportului său de investigație.
- 15 La 10 august 2015, OLAF a furnizat reclamantei informațiile solicitate, cu excepția celor supuse unor norme stricte în materie de confidențialitate și de protecție a datelor cu caracter personal, care includeau raportul său de investigație. Astfel, OLAF a precizat faptele în litigiu, perioada și proiectele la care se raportau aceste fapte (și anume, acordurile de grant în discuție, proiectul SAPHYRE și proiectul ONEFIT), precum și recomandările adresate direcției generale competente privind recuperarea sumei în cauză.
- 16 Prin scrisoarea din 1 septembrie 2015, reclamanta a solicitat OLAF să îi furnizeze informații detaliate și dispozițiile juridice relevante referitoare la investigația sa. Acesta a răspuns la 9 noiembrie 2015.
- 17 La 7 august 2018, Comisia a informat-o pe reclamantă cu privire la intenția sa de a emite două note de debit, pentru suma principală de 374 188 de euro și pentru suma de 30 200 de euro cu titlu de daune interese, pe baza concluziilor OLAF cu privire la acordurile de grant în discuție, la proiectul SAPHYRE și la proiectul ONEFIT.
- 18 La 26 octombrie 2018, reclamanta a trimis o scrisoare Comisiei în care a contestat concluziile OLAF și i-a solicitat să țină seama de mai multe circumstanțe de fapt și de drept înainte de a adopta măsurile de recuperare.
- 19 Prin scrisoarea din 22 iulie 2019, Comisia a informat-o pe reclamantă că unele dintre observațiile sale au determinat-o să își modifice poziția inițială. Mai precis, cheltuielile cu personalul ale celorlalți doi angajați ai săi au fost în cele din urmă acceptate și doar cheltuielile cu personalul

aferente angajatului în cauză, referitoare la perioada cuprinsă între luna august 2010 și luna octombrie 2012, au fost respinse, având drept consecință o sumă totală solicitată de 180 895,90 euro.

- 20 La 29 august 2019, reclamanta a trimis Comisiei o a doua scrisoare de contestare, în care i-a solicitat să țină seama de observațiile sale suplimentare în cadrul măsurilor pe care intenționa să le adopte.
- 21 Prin scrisoarea din 12 noiembrie 2019, Comisia a răspuns reclamantei menținându-și poziția și informând-o cu privire la emiterea notelor de debit (denumită în continuare „decizia atacată”). Această scrisoare era anexată la un e-mail din 13 noiembrie 2019, la care erau anexate și notele de debit nr. 3241913641 (acordul de grant ACROPOLIS, suma principală de 72 592 de euro), nr. 3241913642 (acordul de grant EUWB, daune interese în cuantum de 7 259,20 euro), nr. 3241913643 (acordul de grant EUWB, suma principală de 64 818 euro), nr. 3241913644 (acordul de grant C2POWER, daune interese în cuantum de 6 481,80 euro), nr. 3241913645 (acordul de grant C2POWER, suma principală de 27 039 de euro) și nr. 3241913647 (acordul de grant ACROPOLIS, daune interese în cuantum de 2 703,90 euro), de plătit la 30 decembrie 2019.
- 22 La 23 decembrie 2019, reclamanta a plătit integral sumele solicitate de Comisie.
- 23 Prin scrisoarea din 24 decembrie 2019, reclamanta a repus în discuție conținutul deciziei atacate, al e-mailului Comisiei din 13 noiembrie 2019 și al notelor de debit anexate la e-mailul respectiv și le-a contestat pe acestea din urmă.

II. Concluziile părților

- 24 Reclamanta solicită în esență Tribunalului:
 - admiterea acțiunii sale introduse în temeiul articolului 272 TFUE, constatând, pe de o parte, inexistența creanței contractuale solicitate de Comisie și, pe de altă parte, eligibilitatea cheltuielilor cu personalul reclamate în notele de debit nr. 3241913641 (72 592 de euro), nr. 241913643 (64 818 euro) și nr. 3241913645 (27 039 de euro) din 13 noiembrie 2019;
 - obligarea Comisiei la rambursarea sumelor pe care le-a lichidat în sarcina sa prin notele de debit nr. 3241913641, nr. 3241913642, nr. 3241913643, nr. 3241913644, nr. 3241913645 și nr. 3241913647 din 13 noiembrie 2019, majorate cu dobânzi, sumele respective fiindu-i deja plătite cu titlu provizoriu, sub rezerva soluționării prezentei proceduri;
 - cu titlu subsidiar, admiterea acțiunii sale introduse în temeiul articolului 263 TFUE prin anularea deciziei atacate;
 - în orice caz, obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 25 Comisia solicită în esență Tribunalului:
 - respingerea acțiunii introduse în temeiul articolului 272 TFUE ca nefondată;
 - constatarea faptului că suma de 180 893,90 euro, care include suma principală de 164 449 de euro și suma de 16 444,90 euro cu titlu de daune interese, menționată în notele de debit

nr. 3241913641, nr. 3241913642, nr. 3241913643, nr. 3241913644, nr. 3241913645 și nr. 3241913647 din 13 noiembrie 2019, corespunde unor cheltuieli neeligibile;

- respingerea acțiunii introduse cu titlu subsidiar în temeiul articolului 263 TFUE ca vădit inadmisibilă;
- obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

III. În drept

A. Cu privire la cererea de omitere a datelor

- 26 Prin înscris separat depus la grefa Tribunalului la 3 ianuarie 2020, reclamanta a introdus o cerere de omitere a anumitor date față de public, în conformitate cu articolul 66 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, pentru a asigura, pe de o parte, protecția datelor cu caracter personal și, pe de altă parte, protecția secretului de afaceri.
- 27 Prin această cerere, reclamanta solicită în esență omiterea următoarelor tipuri de date:
- numele persoanelor care au fost și sunt în prezent angajate de ea;
 - numele terților;
 - conținutul contractelor de muncă ale angajaților săi;
 - celelalte informații conținute în cererea introductivă sau în anexe care ar putea permite identificarea unei persoane de către public;
 - structura sa organizatorică;
 - raportul OLAF, în cazul în care acesta ar fi prezentat.
- 28 În plus, reclamanta solicită ca, în ipoteza publicării prezentei hotărâri, să fie publicate numai extrase din care să nu fie posibilă identificarea persoanelor vizate de această procedură și nici divulgarea unor detalii privind structura sa organizatorică, practicile sale de management sau conduita sa în calitate de angajator.
- 29 În primul rând, trebuie amintit că, pentru a reconcilia publicitatea hotărârilor judecătorești cu dreptul la protecția datelor cu caracter personal și a secretului de afaceri, instanța trebuie să caute, în împrejurările fiecărei spețe, justul echilibru, având în vedere și dreptul publicului de a avea acces, în conformitate cu principiile prevăzute la articolul 15 TFUE, la hotărârile judecătorești (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 octombrie 2020, Broughton/Eurojust, T-87/19, nepublicată, EU:T:2020:464, punctul 49).
- 30 În speță, mai întâi, numele persoanelor care au fost și sunt în prezent angajate de reclamantă, numele terților și celelalte informații conținute în cererea introductivă sau în anexe care ar putea permite identificarea unei persoane de către public nu sunt incluse în prezenta hotărâre.

- 31 În continuare, cererea referitoare la raportul OLAF este lipsită de obiect în măsura în care nu a avut loc prezentarea acestuia din urmă.
- 32 În sfârșit, în ceea ce privește informațiile referitoare la conținutul contractelor de muncă, la structura organizatorică a reclamantei, la practicile sale de management și la conduita sa în calitate de angajator, în prezenta hotărâre sunt incluse numai acele informații a căror omisiune ar fi de natură să afecteze accesul publicului la hotărârile pronunțate și înțelegerea acestora.
- 33 În al doilea rând, trebuie precizat că informațiile conținute în prezenta hotărâre fie au fost prezentate și discutate în ședința publică care s-a desfășurat la 5 octombrie 2021, fie nu au făcut obiectul unei justificări suficiente cu privire la omisiunea lor, astfel încât nu există un motiv legitim pentru admiterea cererii reclamantei (a se vedea în acest sens Ordonanța din 21 iulie 2017, Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/Comisia, T-130/17 R, EU:T:2017:541, punctul 62, și Ordonanța din 21 iulie 2017, PGNiG Supply & Trading/Comisia, T-849/16 R, EU:T:2017:544, punctul 57).

B. Cu privire la acțiunea introdusă în temeiul articolului 272 TFUE

1. Cu privire la cererea de constatare a inexistenței unei creanțe contractuale și a eligibilității cheltuielilor cu personalul, precum și cu privire la cererea de rambursare a sumelor plătite

- 34 În susținerea capetelor de cerere formulate, cu titlu principal, în cadrul acțiunii introduse în temeiul articolului 272 TFUE, reclamanta invocă patru motive întemeiate pe încălcarea dispozițiilor acordurilor de grant în discuție, a dreptului belgian, a dreptului muncii polonez și a principiului protecției încrederii legitime.

a) Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea dispozițiilor acordurilor de grant în discuție

- 35 În susținerea primului motiv, reclamanta invocă trei critici.

1) Cu privire la prima critică, întemeiată pe încălcarea articolului II.22 alineatele (1) și (6) din anexa II la acordurile de grant în discuție, ca urmare a recuperării unilaterale a fondurilor și a indemnizației forfetare

- 36 Prin intermediul primei critici, reclamanta contestă legalitatea atât a recuperării efectuate de Comisie, cât și a impunerii de către aceasta din urmă a unei indemnizații forfetare, în raport cu dispozițiile contractuale care reglementează această competență.
- 37 Astfel, reclamanta apreciază că, deși este adevărat că articolul II.22 alineatul (6) din anexa II la acordurile de grant în discuție permite Comisiei să adopte măsuri precum emiterea de ordine de recuperare sau impunerea de sancțiuni, exercitarea acestei competențe trebuie să se efectueze pe baza concluziilor unui audit, în sensul articolului II.22 alineatul (1) din anexa II la acordurile respective.

- 38 Or, pe de o parte, Comisia ar fi cerut reclamantei să plătească fără să se bazeze pe concluziile auditului în ceea ce privește acordurile de grant EUWB și ACROPOLIS și, în ceea ce privește acordul de grant C2POWER, acționând în mod contrar concluziilor auditului, la care aceasta ar fi subscris totuși.
- 39 Pe de altă parte, Comisia s-ar fi întemeiat pe raportul investigației OLAF, care nu ar constitui un audit financiar, în sensul articolului II.22 alineatul (1) din anexa II la acordurile de grant în discuție. În această privință, reclamanta afirmă că, deși articolul II.22 alineatul (8) din anexa II la acordurile de grant în discuție permite Comisiei să recurgă la OLAF pentru a efectua controale și verificări la fața locului, această dispoziție nu îi permite însă să deroge de la dispozițiile articolului II.22 alineatul (6) din anexa II la convențiile respective.
- 40 În consecință, reclamanta concluzionează că dispozițiile contractuale aplicabile nu permiteau Comisiei să acționeze în modul în care a acționat, procedând la recuperarea fondurilor și a indemnizației forfetare în mod unilateral, în loc să introducă o cerere de plată la instanța competentă, și limitându-se la a contesta faptele fără a aduce probe în susținerea acestei contestații.
- 41 Reclamanta adaugă că, contrar afirmațiilor Comisiei, nici Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO 2002, L 248, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 198, denumit în continuare „regulamentul financiar”), nici articolul 317 TFUE ca atare nu îi acordă acesteia competența contractuală autonomă de a solicita recuperarea în lipsa oricărui raport final de audit sau contrar concluziilor unui asemenea raport, în conformitate cu acordurile de grant în discuție.
- 42 Comisia contestă argumentele reclamantei.
- 43 În primul rând, secțiunea 3, intitulată „Controale și sancțiuni”, din anexa II la acordurile de grant în discuție conține articolul II.22, intitulat „Audituri și controale financiare”, care prevede, pe de o parte, proceduri de audit și, pe de altă parte, proceduri de control.
- 44 În ceea ce privește procedurile de audit, articolul II.22 alineatul (1) din anexa II la acordurile de grant în discuție prevede că, „în orice moment al executării proiectului și până la cinci ani după finalizarea proiectului, Comisia poate dispune efectuarea de audituri financiare, fie de către auditori externi, fie de către serviciile Comisiei însele, inclusiv OLAF”. Acest articol prevede de asemenea că „[p]rocedura de audit se consideră inițiată la data primirii scrisorii aferente trimise de Comisie”, „[a]ceste audituri pot acoperi aspecte financiare, sistemice și de altă natură (cum ar fi principiile contabilității și gestiunii) legate de executarea corespunzătoare a acordului de grant” și „[a]ceste audituri se desfășoară în mod confidențial”.
- 45 Articolul II.22 alineatul (6) din anexa II la acordurile de grant în discuție adaugă că, „[p]e baza concluziilor auditului, Comisia ia toate măsurile adecvate pe care le consideră necesare, inclusiv emiterea de ordine de recuperare pentru toate sau pentru o parte din plățile efectuate și impunerea tuturor sancțiunilor aplicabile”.
- 46 În ceea ce privește procedurile de control, articolul II.22 alineatul (8) din anexa II la acordurile de grant în discuție prevede, în ceea ce privește posibilitatea de a adopta măsuri de investigație, că, „[i]n plus”, Comisia „poate efectua verificări și inspecții la fața locului în conformitate cu Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind

controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri și cu Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de [OLAF], [precum și cu] Regulamentul (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de [OLAF]”.

- 47 Rezultă din cele ce precedă că procedurile de control, astfel cum sunt prevăzute în acordurile de grant în discuție, sunt măsuri care se înscriu în cadrul contractual dintre părți și care se juxtapun, în mod autonom, procedurilor de audit.
- 48 În al doilea rând, pentru a permite punerea în aplicare a procedurilor menționate la articolul II.22 din anexa II la acordurile de grant în discuție, articolul II.3 litera g) din anexa menționată prevede că „fiecare beneficiar trebuie [...] să furnizeze direct Comisiei, inclusiv [OLAF] și Curții de Conturi, toate informațiile necesare în cadrul controalelor și auditurilor”.
- 49 Scrisoarea OLAF din 15 septembrie 2014, prin care se solicită reclamantei depunerea anumitor documente (a se vedea punctul 9 de mai sus), urmărește în special acest obiectiv, care justifică măsura de investigație în temeiul articolului II.3 litera g) din anexa II la acordurile de grant în discuție.
- 50 Procedura desfășurată de OLAF se înscrie astfel în cadrul contractual stabilit de părți.
- 51 În al treilea rând, este semnificativ că cererea de depunere de documente din 15 septembrie 2014 nu se întemeiază pe articolul II.22 alineatul (3) din anexa II la acordurile de grant în discuție. Acesta din urmă prevede:
- „Beneficiarii păstrează originalele sau, în cazuri excepționale, copii autentificate corespunzător – inclusiv copii electronice – ale tuturor documentelor referitoare la acordul de grant pentru o perioadă de maximum cinci ani de la finalizarea proiectului. Acestea sunt puse la dispoziția Comisiei la cerere, cu ocazia oricărui audit efectuat în cadrul acordului de grant.”
- 52 Dacă o cerere întemeiată pe această dispoziție permite să se ajungă la același rezultat ca și o cerere formulată în temeiul articolului II.3 litera g) din anexa II la acordurile de grant în discuție, articolul II.22 alineatul (3) din anexa respectivă se aplică numai în cadrul procedurilor de audit, iar nu în cel al procedurilor de control. De altfel, același raționament este aplicabil în scopul delimitării domeniilor de aplicare ale articolului II.22 alineatul (3) din anexa II la acordurile de grant în discuție și, respectiv, ale articolului II.22 alineatul (8) din anexa menționată.
- 53 Prin urmare, procedura desfășurată de OLAF în speță se încadrează în sfera procedurilor de control prevăzute de dispozițiile acordurilor de grant în discuție.
- 54 În al patrulea rând, în cadrul procedurii de control puse în aplicare în speță, Comisia a identificat nereguli săvârșite de reclamantă care au condus la neeligibilitatea anumitor cheltuieli.
- 55 În această privință, trebuie precizat că articolul II.21 alineatul (1) al doilea paragraf din anexa II la acordurile de grant în discuție prevede că, „[î]n cazul în care o sumă datorată [Uniunii] de beneficiar trebuie recuperată după rezilierea sau finalizarea unui acord de grant în cadrul [PC7], Comisia solicită rambursarea sumei datorate prin emiterea unui ordin de recuperare către beneficiar”.

- 56 În conformitate cu această dispoziție, pe care se întemeiază în mod expres decizia atacată, Comisia era îndreptățită să acționeze în conformitate cu rezultatul procedurii de control, solicitând reclamantei recuperarea sumelor datorate.
- 57 Astfel, contrar afirmațiilor reclamantei potrivit cărora, pe de o parte, articolul II.22 alineatul (8) din anexa II la acordurile de grant în discuție nu permite Comisiei să deroge de la articolul II.22 alineatul (6) din anexa menționată și, pe de altă parte, Comisia nu poate ignora un raport final de audit în temeiul acordurilor de grant în discuție, procedura urmată în speță este independentă de procedura de audit vizată de reclamantă.
- 58 În această privință, trebuie arătat că articolul 9 alineatul (1) din acordurile de grant în discuție indică în mod expres că aceste acorduri sunt „guvernaate de [...] regulamentul financiar aplicabil bugetului general și de normele sale de aplicare [...]”.
- 59 Or, articolul 119 din regulamentul financiar prevede următoarele:
- „(1) Cuantumul subvenției nu se definitivează decât după ce instituția acceptă rapoartele și conturile finale, fără a se aduce atingere controalelor ulterioare efectuate de instituție.
- (2) În cazul în care beneficiarul nu își îndeplinește obligațiile legale sau contractuale, se procedează la suspendarea subvenției și la reducerea sau anularea acesteia în cazurile menționate în normele de aplicare, după ce i s-a oferit beneficiarului posibilitatea de a prezenta propriile observații.”
- 60 În această privință, trebuie precizat mai întâi că articolul 119 din regulamentul financiar, în versiunea aplicabilă la data faptelor, nu impune nicio cerință procedurală specială și specifică în ceea ce privește modul în care trebuie identificate neregulile în cadrul procedurilor de control inițiate după acceptarea rapoartelor și a conturilor finale.
- 61 Apoi, normele de aplicare a acestei dispoziții, în vigoare la data faptelor, nu conțin cerințe suplimentare în această privință. Astfel, articolul 183 primul paragraf litera (a) și al doilea paragraf din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2342/2002 al Comisiei din 23 decembrie 2002 de stabilire a normelor de aplicare a regulamentului financiar (JO 2002, L 357, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 4, p. 3) dă dreptul ordonatorului de credite responsabil, printre altele, să solicite rambursarea proporțională de către beneficiar în cazul realizării necorespunzătoare a programului de lucru aprobat.
- 62 În sfârșit, ca răspuns la o întrebare adresată în ședință, reclamanta a acceptat aplicabilitatea articolului 119 din regulamentul financiar cadrului contractual, sub rezerva identificării unei nereguli.
- 63 În consecință, din cele ce precedă reiese că nu se poate reproșa Comisiei că nu a respectat cerințele procedurale impuse în cadrul procedurii de control puse în aplicare în speță.
- 64 În al cincilea rând, este cert că, în urma observațiilor furnizate de reclamantă în scrisoarea sa din 26 octombrie 2018, Comisia a redus cuantumul sumelor pe care i le solicita. Or, pentru a contesta concluziile raportului OLAF pe care se întemeiau pretențiile Comisiei, reclamanta a făcut trimitere, printre altele, la raportul final de audit. Prin urmare, la stabilirea ordinelor de recuperare, Comisia a luat în considerare aprecierile rezultate atât din procedura de audit, cât și

din procedura de control. În acest scop, Comisia a acționat în limitele competențelor care îi sunt recunoscute de articolul II.22 alineatul (6) și de articolul II.21 alineatul (1) al doilea paragraf din anexa II la acordurile de grant în discuție, ceea ce se reflectă în decizia atacată.

- 65 În consecință, procedura urmată de Comisie pentru a solicita rambursarea sumelor pe care le considera datorate nu încalcă dispozițiile contractuale. Prin urmare, prima critică trebuie respinsă.

2) Cu privire la a doua critică, întemeiată pe încălcarea articolului II.14 alineatul (1) literele a) și b) din anexa II la acordurile de grant în discuție, ca urmare a cererii de plăți corespunzătoare costurilor reale

- 66 Prin intermediul celei de a doua critici, reclamanta susține că Comisia era obligată să admită realitatea cheltuielilor cu personalul aferente angajatului în cauză, în măsura în care raportul final de audit confirmase în mod specific autenticitatea lor, concluzie la care Comisia ar fi subscris în scrisoarea sa din 22 aprilie 2014.
- 67 Reclamanta concluzionează că, prin faptul că s-a îndepărtat de la concluziile auditorilor, fără a furniza însă niciun element care să susțină această posibilitate sau explicații cu privire la relevanța concluziilor OLAF, în condițiile în care le-a îndepărtat în parte, Comisia a încălcat articolul II.14 alineatul (1) literele a) și b) din anexa II la acordurile de grant în discuție și a săvârșit astfel o eroare de fapt.
- 68 Reclamanta adaugă că poziția Comisiei cu privire la repartizarea sarcinii probei privind eligibilitatea costurilor suportate de beneficiarul unui grant și la capacitatea acesteia de a recupera finanțarea este lipsită de relevanță. În această privință, ea subliniază că în speță, în măsura în care a fost prezentat raportul final de audit care confirmă realitatea cheltuielilor în litigiu, sarcina probei privind caracterul eronat al acestui raport și neeligibilitatea anumitor cheltuieli cu personalul revine Comisiei.
- 69 Comisia contestă argumentele reclamantei.
- 70 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că argumentația reclamantei, în cadrul celei de a doua critici a primului său motiv, constă în a reproșa Comisiei o încălcare a dispozițiilor contractuale ca urmare a nerespectării caracterului pretins obligatoriu al raportului final de audit.
- 71 Or, pe de o parte, o astfel de valoare acordată auditurilor respective nu reiese din dispozițiile acordurilor de grant în discuție. Dimpotrivă, caracterul provizoriu al forței lor probante este consacrat la articolul II.22 alineatul (1) din anexa II la acordurile de grant în discuție, care recunoaște posibilitatea de a efectua noi audituri în cursul celor cinci ani care urmează după finalizarea proiectului în cauză. În mod similar, articolul II.22 alineatul (8) din anexa II la acordurile de grant în discuție permite Comisiei să inițieze investigații în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de [OLAF] (JO 1999, L 136, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 129), care a fost abrogat prin Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de [OLAF] și de abrogare a Regulamentului [nr. 1073/1999] și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO 2013, L 248, p. 1).

- 72 Pe de altă parte, astfel cum reiese din considerațiile prezentate la punctele 58-62 de mai sus, decizia atacată se înscrie în cadrul articolului 119 din regulamentul financiar, al cărui prim alineat prevede în mod expres că instituția acceptă rapoartele și conturile finale, „fără a aduce atingere controalelor ulterioare efectuate de instituție”.
- 73 Astfel, raportul final de audit, chiar și după validarea de către Comisie, nu poate fi considerat ca fiind obligatoriu și imuabil pentru aceasta. Prin urmare, trebuie respins argumentul reclamantei potrivit căruia, cu excepția săvârșirii unei erori de fapt care să constituie o încălcare a articolului II.14 alineatul (1) literele a) și b) din anexa II la acordurile de grant în discuție, Comisia era obligată să recunoască autenticitatea cheltuielilor cu personalul aferente salariatului în cauză în măsura în care un audit, ale cărui concluzii au fost aprobate de aceasta, recunoscuse anterior caracterul real al acestora.
- 74 Pentru aceleași motive, argumentul reclamantei potrivit căruia Comisia nu a furnizat dovezi cu privire la caracterul eronat al raportului final de audit este lipsit de relevanță. Astfel, din considerațiile prezentate la punctul 72 de mai sus reiese că, în raport cu dispozițiile contractuale ale speței, Comisia nu este obligată să respecte constatările unui audit financiar în cazul în care un control ulterior acestui audit pune sub semnul întrebării rezultatele acestuia din urmă.
- 75 Având în vedere cele ce precedă, a doua critică trebuie respinsă.

3) Cu privire la a treia critică, întemeiată pe încălcarea, pe de o parte, a articolului II.3 litera n) din anexa II la acordurile de grant în discuție, ca urmare a identificării de către Comisie a unui risc de conflict de interese din cauza existenței unor legături de familie, și, pe de altă parte, a articolelor 7 și 9 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, din cauza unei discriminări pe motiv de situație matrimonială

- 76 Mai întâi, reclamanta apreciază că Comisia nu putea să concluzioneze că exista un risc de conflict de interese, în sensul articolului II.3 litera n) din anexa II la acordurile de grant în discuție, care ar fi condus la repunerea în discuție a fiabilității extraselor cu numărul de ore lucrate de angajatul în cauză, ca urmare a accesului de care beneficia soția acestuia la extrasele respective.
- 77 În această privință, reclamanta arată că, în pofida faptului că acest aspect i-a fost adus la cunoștință, Comisia nu a ținut seama, pe de o parte, de controlul la care erau supuși atât salariatul în cauză, cât și soția sa de către superiorii lor ierarhici respectivi, care au verificat autenticitatea activității angajatului în cauză, și, pe de altă parte, de lipsa unei legături funcționale, ierarhice sau organice între soți. În această privință, reclamanta subliniază că Comisia săvârșește o eroare de fapt atunci când presupune că implicarea soției angajatului în cauză era semnificativă, în condițiile în care, în realitate, natura accesului soției sale la extrasele cu timpul de lucru aferente acestui angajat era pur administrativă și aceasta din urmă nu avea nicio competență pentru modificarea documentelor respective. Pe de altă parte, reclamanta precizează că auditorii au verificat și validat sistemul de înregistrare a timpului de lucru. În plus, reclamanta afirmă că nu exista niciun risc de conflict de interese, după cum demonstrează absența oricărui incident identificat de fiecare dintre superiorii ierarhici ai soților cu privire la eventuale fraude săvârșite în legătură cu extrasele cu timpul de lucru.

- 78 În continuare, reclamanta arată că nu există nicio normă juridică care să impună separarea strictă a soților la același loc de muncă. În această privință, ea subliniază că măsurile instituite în speță (dublă supraveghere autonomă, repartizare în departamente diferite) constituie o metodă mai puțin invazivă pentru a asigura exactitatea extraselor cu timpul de lucru la care soția angajatului în cauză avea acces ca urmare a funcțiilor sale administrative.
- 79 În sfârșit, reclamanta consideră că poziția Comisiei constituie o discriminare exercitată pe motiv de situație matrimonială, contrară articolelor 7 și 9 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), în măsura în care obligația de a munci separat impusă soților numai pe baza acestei calități ar echivala, în lipsa unui motiv real de îndoială cu privire la onestitatea lor, cu o inegalitate de tratament la locul de muncă și/sau cu o discriminare. În această privință, reclamanta contestă poziția Comisiei care constă în prevederea unei adaptări a sarcinilor soției angajatului în cauză pentru a evita un conflict de interese, în măsura în care o asemenea măsură ar constitui o discriminare pe motiv de statut matrimonial.
- 80 Comisia contestă argumentele reclamantei.
- 81 Articolul II.3 litera n) din anexa II la acordurile de grant în discuție prevede că fiecare beneficiar trebuie să ia toate măsurile de precauție necesare pentru a evita orice risc de conflict de interese legat de interese economice, afinități politice sau naționale, legături de familie sau afective sau de orice alt tip de interese care ar putea compromite executarea imparțială și obiectivă a proiectului.
- 82 Astfel, cu titlu introductiv, trebuie observat că, contrar afirmației Comisiei, din articolul II.3 litera n) din anexa II la acordurile de grant în discuție nu reiese că existența unor legături economice, afective sau de familie permite să se prezume existența unui risc de conflict de interese de natură să compromită executarea imparțială și obiectivă a proiectului.
- 83 De fapt, prezumția care poate rezulta din prezența unor legături economice, afective sau de familie se limitează la existența riscului unui conflict de interese. Reiese astfel din dispozițiile articolului II.3 litera n) din anexa II la acordurile de grant în discuție o prezumție relativă cu privire la existența unui asemenea risc, în special în cazul în care persoane cu legături de familie sau afective sunt implicate, într-un fel sau altul, în același proiect. În speță, relația maritală dintre angajatul în cauză și soția sa conduce la aplicarea prezumției respective.
- 84 Prin urmare, deși Comisia poate beneficia de această prezumție, acesteia îi revine, în schimb, sarcina de a furniza toate elementele care să demonstreze că executarea imparțială și obiectivă a proiectului în cauză poate fi compromisă.
- 85 Astfel, într-o primă etapă, trebuie examinate elementele furnizate de reclamantă pentru a răsturna prezumția referitoare la existența unui risc de conflict de interese, având în vedere că îndeplinirea condiției referitoare la existența unor legături afective și de familie nu este contestată.
- 86 În această privință, argumentele reclamantei întemeiate pe lipsa unei relații ierarhice și pe lipsa unei legături organizatorice nu sunt de natură să înlăture riscul unui conflict de interese, întrucât, în contextul prezentei cauze în care soția angajatului în cauză aproba extrasele cu timpul de lucru aferente acestuia din urmă, influența situației familiale nu poate fi exclusă doar din cauza lipsei unei legături administrative de subordonare în mediul profesional.
- 87 În consecință, situația din speță constituie într-adevăr un risc de conflict de interese, în sensul articolului II.3 litera n) din anexa II la acordurile de grant în discuție.

- 88 Prin urmare, într-o a doua etapă, trebuie examinate elementele prezentate de Comisie referitoare la demonstrarea posibilității ca executarea imparțială și obiectivă a proiectului în cauză să fie compromisă.
- 89 În această privință, referitor la natura activităților soției angajatului în cauză exercitate la reclamantă, din dosar reiese că aceasta era, la data faptelor, angajată de reclamantă în serviciul său financiar și avea calitatea de „gestionar al proiectelor PC7”, calificată și „agent administrativ principal responsabil de granturile PC7”. Prin această funcție, după cum recunoaște reclamanta, „ea avea acces prin statut la extrasele cu timpul de lucru aferente soțului său prezentate în scopul granturilor PC7 și le-a semnat până în luna noiembrie 2012”.
- 90 Or, în primul rând, în ceea ce privește responsabilitățile exercitate de soția angajatului în cauză referitor la extrasele cu timpul de lucru al acestuia, este necesar să se constate că, deși reclamanta afirmă că soția angajatului în cauză efectua o muncă de birou și era responsabilă, printre altele, de colectarea și de păstrarea documentației referitoare la granturile PC7, din extrasele cu timpul de lucru al angajatului în cauză, prezentate de reclamantă în anexa A.16 la cererea introductivă, rezultă în mod univoc că soția sa aproba conținutul acestor documente, cuvântul „aprobat” (approved) figurând pe acestea alături de semnătura soției angajatului în cauză.
- 91 În al doilea rând, în ceea ce privește afirmația reclamantei referitoare la imposibilitatea ca soția angajatului în cauză să modifice documentația oficială, o asemenea afirmație face ca posibilitatea de a compromite executarea corespunzătoare a proiectului în cauză să fie și mai plauzibilă, în măsura în care, în timp ce – după cum s-a demonstrat la punctul 90 de mai sus – aceasta aproba extrasele cu timpul de lucru al soțului său, ea nu ar fi avut posibilitatea de a le modifica în cazul inexactității acestora din urmă.
- 92 În consecință, trebuie să se concluzioneze că Comisia a furnizat corespunzător cerințelor legale dovada că este posibil ca executarea corespunzătoare a proiectului în cauză să fi fost compromisă.
- 93 Această concluzie nu este pusă sub semnul întrebării de afirmația reclamantei potrivit căreia activitățile soției angajatului în cauză erau supuse unui dublu control din partea superiorilor săi ierarhici. Într-adevăr, elementele menite să demonstreze existența unei posibilități ca executarea corespunzătoare a proiectului în cauză să fie compromisă trebuie să fie apreciate ținând seama de faptul că reclamanta nu a reușit să infirme existența unei situații care generează un risc de conflict de interese (a se vedea punctul 87 de mai sus). În acest context, trebuie arătat că, contrar celor afirmate de reclamantă, există într-adevăr o legătură funcțională între angajatul în cauză și soția sa. Faptul că aceasta din urmă este răspunzătoare de aprobarea extraselor cu timpul de lucru al soțului său, fără posibilitatea de a le modifica, în condițiile în care apare, fără nicio ambiguitate, ca „supervizor” (supervisor) cu privire la aceste extrase, este suficient pentru a se considera că sistemul de control instituit de reclamantă nu îndeplinește cerința care îi revine de a lua toate măsurile de precauție necesare pentru a evita orice risc de conflict de interese, pe planul legăturilor de familie sau afective, care ar putea compromite executarea imparțială și obiectivă a proiectului în cauză, în conformitate cu articolul II.3 litera n) din anexa II la acordurile de grant în discuție.
- 94 Prin urmare, Comisia nu a încălcat articolul II.3 litera n) din anexa II la acordurile de grant în cauză atunci când a apreciat că reclamanta nu a luat toate măsurile de precauție necesare pentru a evita orice risc de conflict de interese, pe planul legăturilor de familie sau afective, care ar putea compromite executarea imparțială și obiectivă a proiectului în cauză.

- 95 Pe de altă parte, mai întâi, în ceea ce privește considerațiile reclamantei referitoare la faptul că sistemul de înregistrare a timpului de lucru fusese validat de auditori în prezența angajatului în cauză și a soției acestuia, se face trimitere la concluziile, prezentate la punctele 73 și 74 de mai sus, referitoare la valoarea aprecierilor cuprinse în raportul final de audit.
- 96 În continuare, în ceea ce privește obiecțiile reclamantei referitoare la lipsa unor dovezi concrete privind riscul unui conflict de interese, este suficient să se amintească faptul că termenii ca atare ai articolului II.3 litera n) din anexa II la acordurile de grant în discuție nu impun ca acest conflict să fi avut, în mod cert, o influență asupra executării contractului sau asupra costurilor acestuia.
- 97 În sfârșit, în ceea ce privește afirmația potrivit căreia poziția Comisiei ar constitui o discriminare pe motiv de situație matrimonială, contrară articolelor 7 și 9 din cartă, trebuie precizat că pretinsa încălcare nu se referă la executarea necorespunzătoare a dispozițiilor contractuale.
- 98 Cu toate acestea, trebuie amintit că Tribunalul a avut deja ocazia să statueze că respectiva cartă, care face parte din dreptul primar, prevede la articolul 51 alineatul (1), fără excepție, că dispozițiile acesteia „se adresează instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, cu respectarea principiului subsidiarității”, și, prin urmare, drepturile fundamentale au vocația de a reglementa exercitarea competențelor care sunt conferite instituțiilor Uniunii, inclusiv într-un cadru contractual (Hotărârea din 3 mai 2018, Sigma Orionis/Comisia, T-48/16, EU:T:2018:245, punctele 101 și 102, și Hotărârea din 3 mai 2018, Sigma Orionis/REA, T-47/16, nepublicată, EU:T:2018:247, punctele 79 și 80; a se vedea de asemenea prin analogie Hotărârea din 13 mai 2020, Talanton/Comisia, T-195/18, nepublicată, EU:T:2020:194, punctul 73).
- 99 De asemenea, atunci când instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii execută un contract, ele rămân supuse obligațiilor care le revin în temeiul cartei și al principiilor generale ale dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2020, ADR Center/Comisia, C-584/17 P, EU:C:2020:576, punctul 86). Curtea a subliniat de asemenea că, dacă părțile decid în contractul lor, prin intermediul unei clauze compromisorii, să atribuie instanței Uniunii competența de a judeca litigiile aferente acestui contract, instanța menționată va fi competentă, independent de dreptul aplicabil prevăzut în respectivul contract, să examineze eventuale încălcări ale cartei și ale principiilor generale ale dreptului Uniunii (Hotărârea din 16 iulie 2020, Inclusion Alliance for Europe/Comisia, C-378/16 P, EU:C:2020:575, punctul 81).
- 100 Or, în speță, cerința de a evita orice conflict de interese ca urmare a unor legături de familie sau afective urmărește să prevină o încălcare gravă și vădită a cerinței imparțialității și obiectivității (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 aprilie 2006, Camós Grau/Comisia, T-309/03, EU:T:2006:110, punctul 141), care revine în special responsabilului însărcinat cu certificarea extraselor cu timpul de lucru al cercetătorilor care lucrează la un proiect subvenționat de Uniune. Prin urmare, presupunând că o normă menită să garanteze lipsa unui conflict de interese, precum cea în discuție, ar putea afecta drepturile protejate de articolele 7 și 9 din cartă, acestea din urmă nu ar fi protejate în conținutul lor ci, cel mult, ar face obiectul unei restrângeri privind exercitarea lor. Or, în temeiul articolului 52 alineatul (1) din cartă, cu respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri privind exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute prin cartă numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.

- 101 Aceasta ar fi, în acest caz, situația în speță. Într-adevăr, în această ipoteză, în ceea ce privește, mai întâi, existența unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune, o asemenea restrângere ar avea ca scop să asigure respectarea principiului bunei gestiuni financiare, astfel cum este consacrat la articolul 317 TFUE. Această restrângere ar fi necesară apoi în măsura în care Comisia, nefiind un martor direct la îndeplinirea sarcinilor de către un beneficiar al grantului, nu dispune de alte mijloace de verificare a exactității cheltuielilor cu personalul declarate de acesta decât cele care trebuie să rezulte printre altele din prezentarea unor extrase cu timpul de lucru fiabile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2015, *Amitié/Comisia*, T-234/12, nepublicată, EU:T:2015:601, punctul 210 și jurisprudența citată). În sfârșit, această restrângere nu ar fi disproporționată, în măsura în care, pe de o parte, drepturile protejate prin articolele 7 și 9 din cartă nu ar fi afectate chiar în conținutul lor, după cum s-a subliniat la punctul 100 de mai sus, și, pe de altă parte, după cum arată Comisia, cerința de a evita orice conflict de interese ca urmare a unor legături de familie sau afective ar putea fi îndeplinită ca urmare a unor adaptări organizatorice minime. Prin urmare, afirmațiile reclamantei referitoare la existența unei discriminări trebuie respinse, în măsura în care, pe de o parte, acestea se întemeiază pe existența unei încălcări a articolelor 7 și 9 din cartă și, pe de altă parte, o asemenea încălcare, în ipoteza în care ar fi posibilă în lumina aplicării contestate a normei privind conflictele de interese, nu a fost demonstrată.
- 102 Având în vedere cele ce precedă, a treia critică și, în consecință, primul motiv în ansamblul său trebuie respinse.

b) Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului belgian

- 103 Cu titlu introductiv, reclamanta amintește că acordurile de grant în discuție conțin o trimitere la dreptul belgian.
- 104 Prin urmare, întemeindu-se pe dreptul civil belgian, reclamanta invocă trei critici în susținerea celui de al doilea motiv.
- 105 Mai întâi, reclamanta consideră că poziția Comisiei în speță echivalează cu prezumarea unui comportament de rea-credință din partea sa, prezumție care a determinat Comisia să declare în mod unilateral o încălcare a contractului fără ca raportul final de audit să fi stabilit acest lucru și, în ceea ce privește acordul de grant C2POWER, acționând în mod contrar concluziilor auditului. Prin urmare, Comisia ar fi încălcat principiul executării cu bună-credință a contractelor consacrat la articolele 1134 și 1135 din Codul civil belgian.
- 106 Reclamanta reproșează apoi Comisiei că și-a întemeiat cererea de rambursare a cheltuielilor cu personalul aferente angajatului în cauză pe un raport de investigație întocmit de OLAF în afara cadrului contractual și a cărui valoare probantă este îndoielnică. Astfel, Comisia însăși ar fi decis să nu urmeze toate concluziile raportului respectiv și nu ar fi explicat motivele care au determinat-o nu numai să se îndepărteze de concluziile raportului final de audit, fără să fi demonstrat însă vreo acțiune culpabilă din partea reclamantei, ci și să nu mai ia în considerare, în cele din urmă, costurile considerate „în mod clar excesive”, și anume cele care depășesc un prag a cărui stabilire nu are legătură cu dispozițiile acordurilor de grant în discuție. În consecință, Comisia nu ar fi respectat norma privind sarcina probei prevăzută la articolul 1315 din Codul civil belgian, potrivit căruia persoana care solicită executarea unei obligații trebuie să o dovedească.

- 107 În sfârșit, reclamanta apreciază că a efectuat plățile solicitate de Comisie în condițiile în care aceasta din urmă nu putea să invoce o creanță. Prin urmare, Comisia ar fi încălcat articolele 1235, 1376 și 1377 din Codul civil belgian prin faptul că nu a restituit sumele care i-au fost plătite și pe care le-a primit în mod necuvenit ca urmare a inexistenței datoriei.
- 108 Comisia contestă argumentele reclamantei.
- 109 Primele două critici ale celui de al doilea motiv trebuie analizate împreună.
- 110 În primul rând, pe de o parte, trebuie arătat că, contrar afirmațiilor reclamantei, cererea de rambursare a Comisiei, astfel cum s-a concluzionat la punctul 65 de mai sus, nu se întemeiază pe un raport de investigație întocmit în afara cadrului contractual. Pe de altă parte, trebuie amintit că s-a concluzionat de asemenea că Comisia nu era obligată să respecte constatările raportului final de audit (a se vedea punctele 73 și 74 de mai sus).
- 111 În al doilea rând, trebuie examinată problema temeiului aflat la originea cererii de rambursare a Comisiei pentru a stabili dacă aceasta a încălcat atât principiul executării cu bună-credință a contractelor, prin faptul că a prezumat reaua-credință a reclamantei, cât și norma privind sarcina probei, prin faptul că nu a furnizat elementele care să permită susținerea acestei cereri.
- 112 În această privință, *primo*, trebuie arătat că, potrivit unui principiu de drept general admis, orice instanță aplică propriile norme de procedură, inclusiv normele de competență (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 aprilie 1992, Comisia/Feilhauer, C-209/90, EU:C:1992:172, punctul 13). Cu toate acestea, normele care reglementează sarcina, admisibilitatea, valoarea și forța probantă a elementelor de probă nu intră sub incidența acestui principiu, întrucât nu sunt de natură procedurală, ci materială, în sensul că stabilesc condițiile de existență, domeniul și cauzele de stingere a unor drepturi subiective. Prin urmare, alegerea legii aplicabile efectuată în acordurile auditate privește și normele referitoare la probe (Hotărârea din 8 septembrie 2015, Amitié/Comisia, T-234/12, nepublicată, EU:T:2015:601, punctul 115).
- 113 Astfel, în speță, repartizarea sarcinii probei în ceea ce privește caracterul eligibil al cheltuielilor efectuate de beneficiarul unui grant este reglementată de articolul 1315 din Codul civil belgian, care prevedea că persoana care solicită executarea unei obligații trebuie să o dovedească și, reciproc, cel care pretinde că este liberat trebuie să justifice plata sau faptul care a determinat stingerea obligației sale.
- 114 *Secundo*, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul unui acord care conține o clauză compromisorie în sensul articolului 272 TFUE, revine părții care a declarat Comisiei cheltuielile pentru acordarea unei contribuții financiare a Uniunii sarcina de a prezenta dovada că aceste cheltuieli îndeplinesc condițiile financiare ale acordurilor de grant (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 ianuarie 2017, ANKO/Comisia, T-771/14, nepublicată, EU:T:2017:27, punctul 63 și jurisprudența citată).
- 115 *Tertio*, după cum s-a amintit la punctul 101 de mai sus, Comisia, nefiind un martor direct al executării sarcinilor de către un beneficiar de grant, nu dispune de alte mijloace pentru a controla exactitatea cheltuielilor cu personalul declarate de acesta în afara celor care trebuie să rezulte printre altele din prezentarea unor extrase cu timpul de lucru fiabile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2015, Amitié/Comisia, T-234/12, nepublicată, EU:T:2015:601, punctul 210 și jurisprudența citată).

- 116 *Quarto*, din jurisprudență rezultă că nerespectarea obligației de a prezenta extrase fiabile cu orele de lucru pentru a justifica costurile privind personalul declarate constituie un motiv suficient pentru respingerea tuturor acestor costuri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2015, Technion și Technion Research & Development Foundation/Comisia, T-216/12, EU:T:2015:746, punctul 82 și jurisprudența citată). În plus, în cazul în care costurile declarate de beneficiarul subvenției nu sunt eligibile în temeiul convenției de subvenționare respective, întrucât au fost considerate neverificabile și/sau nefiabile, Comisia nu are altă opțiune decât să procedeze la recuperarea subvenției în limita valorilor nejustificate, din moment ce, pe baza temeiului juridic reprezentat de această convenție de subvenționare, instituția menționată nu este autorizată să plătească, din budgetul Uniunii, decât sume legal justificate (a se vedea Hotărârea din 16 iulie 2020, ADR Center/Comisia, C-584/17 P, EU:C:2020:576, punctul 102 și jurisprudența citată).
- 117 În speță, s-a concluzionat la punctul 92 de mai sus că extrasele cu timpul de lucru în litigiu nu prezentau garanția fiabilității impuse ca urmare a existenței unui risc de conflict de interese de natură să afecteze executarea imparțială și obiectivă a proiectului în cauză.
- 118 În această privință, pe de o parte, se poate sublinia că riscul de conflict de interese constituie o situație anormală în care costurile efectuate este probabil să nu fie nici reale, nici suportate de beneficiarul însuși și nici măcar, dacă este cazul, să nu fi fost utilizate exclusiv în scopul realizării proiectului în cauză, în sensul articolului II.14 alineatul (1) literele a), b) și e) din anexa II la acordurile de grant în discuție. În consecință, neexecutarea de către cocontractant a obligației contractuale, impusă de articolul III.3 litera n) din anexa II la acordurile de grant în discuție, de a lua toate măsurile de precauție necesare pentru a evita orice risc de conflict de interese constituie o executare necorespunzătoare a obligațiilor contractuale care îi revin. Aceasta justifică astfel recuperarea costurilor în temeiul articolului 183 din Regulamentul nr. 2342/2002 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 ianuarie 2019, EKETA/Comisia, T-198/17, nepublicată, EU:T:2019:27, punctul 91). Pe de altă parte, atunci când Comisia prezintă dovezi concrete ale existenței unui risc ca timpul de lucru declarat să nu îndeplinească condițiile de eligibilitate, ceea ce este cazul atunci când se identifică un risc de conflict de interese, neeligibilitatea este prezumată, iar beneficiarului îi revine sarcina de a demonstra, prin intermediul unor elemente probante, că, dimpotrivă, condițiile de admisibilitate au fost într-adevăr respectate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 octombrie 2020, EKETA/Comisia, C-273/19 P, EU:C:2020:852, punctele 74-77, și Hotărârea din 22 ianuarie 2019, EKETA/Comisia, T-166/17, nepublicată, EU:T:2019:26, punctul 61).
- 119 În consecință, întrucât nu a prezentat dovada că nu exista riscul unui conflict de interese și, prin urmare, nu a respectat obligația de a prezenta extrase fiabile cu timpul de lucru pentru a justifica cheltuielile cu personalul declarate, reclamanta nu și-a îndeplinit obligația care îi revenea în temeiul normelor privind repartizarea sarcinii probei. Prin urmare, Comisia era îndreptățită să solicite sumele pe care le considera plătite în mod necuvenit, și anume toate cheltuielile cu personalul aferente angajatului în cauză care figurau pe extrasele cu timpul de lucru aprobate de soția sa, fără a încălca principiul executării cu bună-credință a contractelor în sensul articolelor 1134 și 1135 din Codul civil belgian, nici normele privind sarcina probei, prevăzute la articolul 1315 din codul menționat.
- 120 Faptul că principiile stabilite în jurisprudență au fost definite în contextul nerespectării obligației de a prezenta, în cadrul auditului financiar, extrase fiabile cu timpul de lucru pentru a justifica cheltuielile cu personalul declarate și că, în speță, auditul financiar care a condus la întocmirea raportului final de audit nu a contestat fiabilitatea extraselor cu timpul de lucru prezentate de

reclamantă privind angajatul în cauză nu afectează relevanța aplicării acestor principii în cadrul prezentei acțiuni. Astfel, după cum s-a amintit la punctele 73 și 74 de mai sus, Comisia nu este ținută de constatările conținute în acest raport.

- 121 În plus, faptul că, în cele din urmă, Comisia nu a urmat toate concluziile raportului de investigație al OLAF nu duce la punerea la îndoială a valorii probante a raportului respectiv. Într-adevăr, din considerentul (31) al Regulamentului nr. 883/2013 de abrogare a Regulamentelor nr. 1073/1999 și nr. 1074/1999 menționate la articolul II.22 alineatul (8) din anexa II la acordurile de grant în discuție reiese că este de datoria instituțiilor Uniunii de a decide asupra acțiunilor de întreprins privind investigațiile încheiate pe baza raportului final al investigației redactat de către oficiu. Pe de altă parte, articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2013 menționează în mod clar faptul că raportul investigației este însoțit de recomandările cu privire la întreprinderea sau nu a unei acțiuni. Astfel, Comisia are dreptul de a lua în considerare doar o parte din constatările din raportul investigației OLAF, fără a pune în discuție valoarea probantă a acestora.
- 122 În sfârșit, în măsura în care Comisia era îndreptățită să solicite toate cheltuielile efectuate de angajatul în cauză, faptul că aceasta a decis să aplice un prag care să conducă la solicitarea doar a unei părți din aceste cheltuieli nu poate fi contestat de reclamantă pentru motivul că nu are interesul de a exercita acțiunea.
- 123 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se constate caracterul nefondat al primei și al celei de a doua critici a celui de al doilea motiv.
- 124 În consecință, a treia critică rămâne fără obiect și, prin urmare, aceasta trebuie respinsă.
- 125 Prin urmare, al doilea motiv trebuie respins în totalitate.

c) Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului polonez

- 126 Într-o primă etapă, reclamanta arată că articolul II.15 alineatul (1) din anexa II la acordurile de grant în discuție face o trimitere specifică la dreptul național care reglementează contractele de muncă încheiate de beneficiarii de granturi. Prin urmare, aceasta apreciază că trebuie să se considere că dreptul polonez al muncii era aplicabil raportului de muncă pe care îl avea cu angajatul în cauză, pe de o parte, și cu soția acestuia, pe de altă parte.
- 127 Or, în primul rând, ea invocă încălcarea dispozițiilor coroborate ale articolului 140 și ale articolului 18 alineatul 2 din Codul muncii polonez, care autorizează regimul numit „timpul de lucru alocat sarcinii” (system zadaniowego czasu pracy), în măsura în care Comisia susține că angajatul în cauză a fost obligat să efectueze un „număr excesiv de ore” și „să lucreze o perioadă nerezonabilă” în cadrul a trei raporturi de muncă paralele, inclusiv cel pe care l-a încheiat cu reclamanta în cadrul regimului de timp de lucru alocat sarcinii. Potrivit reclamantei, acest sistem, care este legal în Polonia, nu necesită o prezență fizică constantă la locul de muncă și, prin urmare, asigură flexibilitatea și capacitatea de a îndeplini mai multe sarcini (multitasking), cu condiția ca angajatul să își exercite funcțiile.
- 128 În al doilea rând, reclamanta invocă o încălcare a articolului 11³ din Codul muncii polonez, aplicat în coroborare cu articolele 7 și 9 din cartă, care interzice reclamantei la data faptelor separarea angajatului în cauză și a soției sale la locul lor de muncă pentru simplul motiv al uniunii lor, o asemenea separare constituind o discriminare pe motiv de situație matrimonială.

- 129 Într-o a doua etapă, reclamanta arată că Comisia nu a invocat motive concrete pentru a contesta cheltuielile cu personalul aferente angajatului în cauză pentru perioada cuprinsă între luna august 2010 și luna octombrie 2012, acceptând în același timp cheltuielile cu personalul aferente acestui salariat pentru luna noiembrie 2012, deși soția sa avea acces și la extrasele cu timpul de lucru al acestuia pentru luna noiembrie 2012.
- 130 Comisia contestă argumentele reclamantei.
- 131 *Primo*, trebuie arătat că, chiar dacă al treilea motiv ar fi primit, nu ar fi mai puțin adevărat că fiabilitatea extraselor cu timpul de lucru ar continua să lipsească, în măsura în care faptul că angajatul în cauză poate efectua un număr mare de ore ca urmare a implicării sale în diverse proiecte nu are nicio consecință asupra faptului că aceste ore au făcut obiectul unei proceduri de validare instituite de reclamantă cu încălcarea articolului II.3 litera n) din anexa II la acordurile de grant în discuție.
- 132 În acest context, se amintește că costurile considerate neeligibile acoperă perioada cuprinsă între luna august 2010 și luna octombrie 2012. Or, toate extrasele cu timpul de lucru aferente acestei perioade au fost validate de soția angajatului în cauză. În această privință, în măsura în care reclamanta își reiterează obiectiile privind relevanța jurisprudenței referitoare la sarcina probei în ceea ce privește fiabilitatea extraselor cu timpul de lucru, se face trimitere la punctul 92 de mai sus.
- 133 *Secundo*, în ceea ce privește afirmația referitoare la încălcarea articolului 11³ din Codul muncii polonez, se face trimitere la punctul 101 de mai sus, în care s-a concluzionat că nu poate fi identificată nicio discriminare referitoare la situația matrimonială.
- 134 Pe de altă parte, în cadrul argumentației sale privind încălcarea articolului 140 din Codul muncii polonez, reclamanta invocă o incoerență din partea Comisiei care critică accesul soției angajatului în cauză la extrasele cu timpul de lucru al soțului său pentru toată perioada în litigiu, dar admite această împrejurare pentru perioada cuprinsă între lunile noiembrie și decembrie ale anului 2012, în condițiile în care aceasta a încetat să mai facă parte din personalul reclamantei abia începând cu luna ianuarie 2013.
- 135 În această privință, pentru a respinge argumentul reclamantei, este suficient să se facă trimitere la punctul 122 de mai sus, în care s-a concluzionat în sensul lipsei interesului de a exercita acțiunea.
- 136 Prin urmare, pentru motivele prezentate mai sus și în măsura în care argumentele reclamantei nu influențează soluționarea litigiului, al treilea motiv trebuie respins ca fiind inoperant.

d) Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime în cadrul executării cu bună-credință a acordurilor și pe interzicerea aplicării abuzive a condițiilor contractuale

- 137 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamanta apreciază în esență că principiul protecției încrederii legitime trebuie respectat în cadrul relațiilor contractuale în care se angajează Comisia. În speță, prin aprobarea într-o primă etapă a tuturor concluziilor raportului final de audit, privind în special caracterul eligibil al cheltuielilor cu personalul aferente salariatului în cauză, apoi prin respingerea acestor cheltuieli într-o a doua etapă, Comisia ar fi încălcat principiul respectiv, în măsura în care reclamanta ar fi putut avea o încredere legitimă în ceea ce privește printre altele eligibilitatea cheltuielilor cu personalul aferente angajatului în cauză.

- 138 Reclamanta adaugă că argumentele invocate de Comisie pentru a înlătura posibilitatea de a avea o încredere legitimă ca urmare a existenței unui audit care nu a identificat nicio neregulă nu sunt întemeiate în drept.
- 139 Comisia contestă argumentele reclamantei.
- 140 Trebuie amintit că la punctele 73 și 74 de mai sus s-a concluzionat că din dispozițiile contractuale reiese că raportul final de audit nu era obligatoriu pentru Comisie. Prin urmare, reclamanta nu putea avea o încredere legitimă, în pofida acordului Comisiei cu privire la rezultatele acestui audit.
- 141 În plus, din raportul final de audit reiese că auditorii au indicat în mod expres că obiectivul activităților lor „nu era de a aduce vreo asigurare materială cu privire la caracterul adecvat global al controalelor interne ale sistemului ca atare”. Deși – în cadrul activităților lor – auditorii nu au identificat deficiențe deosebite în sistemul de control intern al reclamantei referitor la pregătirea și prezentarea situațiilor financiare privind acordul de grant C2POWER, simpla rezervă formulată în ceea ce privește obiectivul acestor activități în raport cu asigurările care pot fi furnizate cu privire la caracterul adecvat al acestui sistem este suficientă pentru a introduce o incertitudine care să împiedice nașterea oricărei încrederi legitime în această privință.
- 142 În consecință, al patrulea motiv trebuie respins, precum și, prin urmare, capetele de cerere prin care se urmărește constatarea inexistenței creanței contractuale solicitate de Comisie și a eligibilității cheltuielilor cu personalul invocate în notele de debit referitoare la sumele principale privind acordurile de grant în discuție și care vizează rambursarea sumelor plătite.

2. Cu privire la cererea de obligare a Comisiei la plata dobânzilor de întârziere

- 143 În măsura în care s-au formulat concluzii în sensul respingerii motivelor invocate în susținerea capetelor de cerere având ca obiect constatarea inexistenței creanței contractuale revendicate de Comisie și a eligibilității cheltuielilor cu personalul reclamate în notele de debit referitoare la sumele principale privind acordurile de grant în discuție și care vizează rambursarea sumelor plătite, cererea de obligare a Comisiei la plata dobânzilor de întârziere trebuie respinsă ca rămasă fără obiect.
- 144 Având în vedere cele ce precedă, întrucât toate motivele și pretențiile invocate în susținerea acțiunii formulate în temeiul articolului 272 TFUE au fost respinse, această acțiune trebuie respinsă.

C. Cu privire la acțiunea introdusă în temeiul articolului 263 TFUE

- 145 Cu titlu subsidiar, reclamanta introduce o acțiune în temeiul articolului 263 TFUE, în măsura în care apreciază că decizia atacată are natura unui act care este supus căilor de atac în sensul acestei dispoziții.
- 146 Comisia concluzionează în sensul caracterului vădit inadmisibil al acțiunii introduse în temeiul articolului 263 TFUE.
- 147 În această privință, potrivit unei jurisprudențe constante, în cazul unui contract între un reclamant și una dintre instituții, instanțele Uniunii nu pot fi sesizate cu o acțiune în temeiul articolului 263 TFUE decât dacă actul atacat urmărește să producă efecte juridice obligatorii care

se situează în afara raportului contractual dintre părți și care implică exercitarea prerogativelor de putere publică conferite instituției contractante în calitatea sa de autoritate administrativă (a se vedea Hotărârea din 9 septembrie 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Comisia*, C-506/13 P, EU:C:2015:562, punctul 20 și jurisprudența citată).

- 148 Prin urmare, în aceste condiții, trebuie să se examineze dacă decizia atacată, anexată la e-mailul Comisiei din 13 noiembrie 2019 împreună cu notele de debit în litigiu, figurează printre actele care pot fi anulate de instanța Uniunii în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE sau dacă, dimpotrivă, are caracter contractual (a se vedea Ordonanța din 14 iunie 2012, *Technion și Technion Research & Development Foundation/Comisia*, T-546/11, nepublicată, EU:T:2012:303, punctul 35 și jurisprudența citată).
- 149 În speță, din decizia atacată reiese, pe de o parte, că, prin emiterea mai multor note de debit, Comisia invocă o creanță și indică cuantumul acesteia și, pe de altă parte, că ea a formulat observații cu privire la obiecțiile reclamantei. Astfel, niciun element nu depășește cadrul contractual și nu exprimă exercitarea prerogativelor de putere publică.
- 150 În această privință, trebuie arătat că reclamanta apreciază că decizia atacată modifică în mod semnificativ situația sa juridică, întrucât Comisia i-a impus plata unei sume de bani. Or, după cum reiese din cuprinsul punctului 65 de mai sus, cererea de rambursare se înscrie în cadrul dispozițiilor acordurilor de grant în discuție.
- 151 Presupunând că reclamanta a urmărit să conteste notele de debit, trebuie să se constate că aceste documente nu constituie acte care pot fi atacate în sensul articolului 263 TFUE.
- 152 Astfel, o notă de debit emisă de Comisie referitoare la sumele datorate în temeiul unui acord de grant nu poate fi calificată drept act definitiv care poate face obiectul unei acțiuni în anulare ca urmare a faptului că conține indicații referitoare la dobânzile aferente creanței constatate în caz de neplată la data-limită, la posibila recuperare prin compensare sau prin executarea unei garanții furnizate în prealabil, precum și la posibilitățile de executare silită și de înscriere într-o bază de date accesibilă ordonatorilor de credite ai bugetului Uniunii, chiar dacă aceste indicații sunt redactate într-un mod care poate lăsa impresia că nota de debit care le conține este un act definitiv al Comisiei. Asemenea indicații ar putea, în orice caz și prin natura lor, să aibă numai un caracter pregătitor pentru un act al Comisiei privind executarea creanței constatate, din moment ce, în nota de debit, Comisia nu adoptă o poziție cu privire la mijloacele pe care intenționează să le pună în aplicare pentru recuperarea creanței menționate, majorată cu dobânzi de întârziere începând de la data-limită de plată stabilită în nota de debit. Aceeași situație se regăsește în ceea ce privește indicațiile referitoare la mijloacele de recuperare posibile (a se vedea în acest sens Ordonanța din 20 aprilie 2016, *Mezhdunaroden tsentar za izsledvane na maltsinstvata i kulturnite vzaimodeystvia/Comisia*, T-819/14, EU:T:2016:256, punctele 46, 47, 49 și 52 și jurisprudența citată).
- 153 Rezultă că instanța Uniunii nu poate fi sesizată în mod valabil cu o acțiune îndreptată împotriva notelor de debit în discuție în temeiul articolului 263 TFUE, întrucât acestea se înscriu într-un cadru pur contractual de care nu pot fi dissociate și nu produc efecte juridice obligatorii care să le depășească pe cele care decurg din acordurile de grant în discuție și care ar implica exercitarea unor prerogative de putere publică conferite Comisiei în calitatea sa de autoritate administrativă.

- 154 Nu aceasta ar fi situația în cazul în care Comisia ar fi adoptat o decizie în temeiul articolului 299 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 iulie 2017, ADR Center/Comisia, T-644/14, EU:T:2017:533, punctele 207 și 208). Or, în speță, Comisia nu a adoptat un asemenea act.
- 155 În această privință, trebuie arătat că, dat fiind că rambursarea a fost efectuată, Comisia nu trebuia să adopte un asemenea act, ulterior emiterii notelor de debit. Or, ar fi contrară dreptului la bună administrare încurajarea unui reclamant să nu plătească sumele care figurează într-o notă de debit pentru ca o eventuală decizie, ulterioară emiterii acestei note de debit, să fie adoptată și să poată fi atacată în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 octombrie 2018, Terna/Comisia, T-387/16, EU:T:2018:699, punctul 35).
- 156 Cu toate acestea, în speță, dreptul reclamantei la o cale de atac efectivă nu a fost încălcat în măsura în care aceasta nu a fost lipsită de dreptul de a contesta sumele rambursate.
- 157 În acest context, trebuie arătat că inadmisibilitatea acțiunii în anulare nu îl poate lipsi pe cocontractantul în cauză de dreptul la o cale de atac jurisdicțională efectivă, întrucât, în cazul în care consideră că are dreptate, poate să își apere poziția în cadrul unei acțiuni formulate pe un temei contractual în conformitate cu articolul 272 TFUE (a se vedea în acest sens Ordonanța din 20 aprilie 2016, Mezhdunaroden tsentar za izsledvane na maltsinstvata i kulturnite vzaimodeystvia/Comisia, T-819/14, EU:T:2016:256, punctele 46, 47, 49 și 52).
- 158 Or, în speță, reclamanta a introdus efectiv o acțiune în temeiul articolului 272 TFUE și motivele invocate în susținerea acestei acțiuni au făcut obiectul unei examinări de către instanța competentă (a se vedea în această privință punctul 144 de mai sus).
- 159 Astfel, faptul că acțiunea introdusă în temeiul articolului 263 TFUE a fost declarată inadmisibilă nu este de natură să afecteze dreptul reclamantei la o cale de atac jurisdicțională efectivă.
- 160 În consecință, acțiunea introdusă în temeiul articolului 263 TFUE trebuie respinsă ca inadmisibilă.
- 161 Având în vedere cele ce precedă, nu este necesar să ne pronunțăm asupra cererilor formulate de reclamantă în temeiul articolului 88 alineatul (1) și al articolului 89 alineatul (3) literele (a) și (d) din Regulamentul de procedură.

IV. Cu privire la cheltuielile de judecată

- 162 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 163 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Sieć Badawcza Łukasiewicz – Port Polski Ośrodek Rozwoju Technologii la plata cheltuielilor de judecată.

Kanninen

Jaeger

Stancu

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 27 aprilie 2022.

Semnături